

Sygn. akt VII Pa 266/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Jarosław Łukasik

Sędziowie: SSO Bogdan Popielarczyk

SSO Katarzyna Gajewska (spr.)

Protokolant sekr. sądowy Wioletta Bugajska

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2016r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa A. M.

przeciwko Politechnice (...) w K.

o przywrócenie do pracy

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa- Nowej Huty w Krakowie Wydziału IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 24 marca 2015 r. sygn. akt IV P 1194/13/N

I. Oddala apelację.

II. Zasądza od A. M. na rzecz Politechniki (...)

w Krakowie 60 (sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VII Pa 266/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 marca 2015 roku do sygn. akt IV P 1194/13/N Sąd Rejonowy dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił powództwo A. M. przeciwko Politechnice (...) w K. o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne i odszkodowanie oraz zasądził od powódki na rzecz strony pozwanej 1860 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Jako bezsporne Sąd Rejonowy przyjął, że powódka A. M. została w dniu 30 kwietnia 2010 roku zatrudniona na podstawie mianowania w Politechnice (...) na okres 9 lat na stanowisku adiunkta naukowo-dydaktycznego na Wydziale (...), w Zakładzie (...). W dniu 5 czerwca 2013 roku, po uprzednim zasięgnięciu opinii rady wydziału, powódce wręczono oświadczenie o rozwiązaniu stosunku pracy z zachowaniem 3 miesięcznego okresu wypowiedzenia z uwagi na otrzymanie negatywnej oceny okresowej nauczyciela akademickiego.

Ponadto Sąd Rejonowy ustalił na podstawie przeprowadzonych dowodów, że wszyscy nauczyciele akademicy Politechniki (...) podlegają okresowej ocenie, w szczególności w zakresie należytego wykonywania obowiązków, o

których mowa w art. 111 ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. 2012 poz. 572, dalej: ustawa). Jednolite kryteria okresowych ocen oraz tryb ich przeprowadzenia zawiera załącznik nr 9 do Statutu strony pozwanej, zgodnie z którym „Oceny nauczyciela akademickiego dokonuje w formie pisemnej jego bezpośredni przełożony nie rzadziej niż raz na 2 lata. Oceny nauczyciela akademickiego posiadającego tytuł naukowy profesora, zatrudnionego na podstawie mianowania dokonuje się nie rzadziej niż raz na cztery lata. Ocena dokonywana jest poprzez wskazanie oceny „pozytywnej” („a”, „b”, „c”, „d”) lub „negatywnej” („e”), w każdej ze sfer działalności pracownika, tj. działalności naukowej, dydaktycznej, organizacyjnej. Ocena negatywna, musi być umotywowana pisemnie, a ponowną ocenę przeprowadza się po upływie roku. Ocenę wystawioną przez bezpośredniego przełożonego może zakwestionować przełożony wyższego szczebla, wówczas ocenę uzgadnia przełożony kolejnego szczebla. Uzyskanie drugiej oceny negatywnej po upływie roku skutkuje rozwiązaniem stosunku pracy w trybie art. 124 ust. 2 ustawy (...) Okresowa ocena nauczycieli akademickich jest przeprowadzana zgodnie z art. 132 ustawy. Ocenie podlegają wyniki i sposób wykonywania wszystkich obowiązków określonych w art. 111 ustawy dla poszczególnych grup nauczycieli. Celem oceny jest podsumowanie całości dorobku w ocenianym okresie pracy oraz wyłonienie szczególnie wyróżniających się nauczycieli, a także nauczycieli niewykonujących wszystkich obowiązków. Wyniki ocen powinny być wykorzystywane przy awansowaniu, przyznawaniu nagród, odznaczeń, wyróżnień oraz przy ustalaniu wysokości wynagrodzeń. Oceny negatywne mają zastosowanie przy rozwiązywaniu stosunku pracy w trybie art. 124 ust. 1 pkt 3 oraz art. 124 ust. 2 ustawy”. Przy ocenie działalności naukowej brane są pod uwagę: 1) publikacje naukowe własne i zespołowe oraz ranga wydawnictw, w których je ogłoszono, 2) udział w konferencjach naukowych, szczególnie związany z przedstawieniem własnego referatu na sesji plenarnej, referatu, komunikatu lub postera, a także ranga naukowa tych konferencji, 3) uzyskiwanie grantów oraz pochodzących spoza uczelni form finansowania prac naukowych i rozwojowych, 4) uzyskanie tytułu naukowego, stopni naukowych doktora habilitowanego lub doktora albo zaawansowanie pracy habilitacyjnej lub doktorskiej (o ile dotyczy), 5) uzyskane nagrody i wyróżnienia międzynarodowe i krajowe za działalność naukową, 6) cytowanie publikacji ocenianego nauczyciela akademickiego przez innych autorów, recenzje prac, rozpraw i publikacji naukowych oraz oceny dorobku naukowego i propozycji tematów badawczych, 7) opracowania inżynierskie własne i wykonane na zamówienie podmiotów naukowych i gospodarczych, projekty architektoniczne i urbanistyczne, udział w konkursach i wystawach twórczości, opracowanie patentów i nowych technologii oraz ich wdrażanie.

Wzór ankiety oceny stanowi załącznik do uchwały Senatu Politechniki (...) nr 90/o/12/2012. Zgodnie z nim pisemne uzasadnienie oceny końcowej sporządza się w przypadku, gdy ocena oceniającego różni się od oceny ocenianego.

Powódka obroniła pracę doktorską w 2010 roku. W okresie całego zatrudnienia powódka opublikowała dwie prace naukowe. Na przestrzeni lat prowadziła także 16 różnego rodzaju zajęć. Powódka nie była obciążona działalnością dydaktyczną bardziej niż inni pracownicy.

Za okres pracy od 1 stycznia 2011 do 31 grudnia 2012 roku powódka otrzymała negatywną ocenę „e” za działalność naukowo badawczą. Za działalność dydaktyczną powódka otrzymała ocenę pozytywną - „b”, natomiast za uczestnictwo w pracach organizacyjnych uczelni ocenę pozytywną - „a”.

W trakcie swojego zatrudnienia powódka kilkukrotnie musiała opracowywać nowe przedmioty oraz programy komputerowe. W okresie 2011-2012 sama zgłosiła się także do opracowania przedmiotu w języku angielskim, który miał obejmować 75 godzin ćwiczeń i wykładów. Przy ocenie działalności naukowej pracowników strony pozwanej pod uwagę brane są publikacje, a także udział w grantach. Za każde zaangażowanie naukowe jak np. uczestnictwo w seminarium, konferencji czy referat dostaje się odpowiednią ilość punktów. W latach 2011-2012 powódka nie uczestniczyła w konferencjach, nie opublikowała żadnych prac, nie uzyskała grantów ani żadnych nagród za działalność naukową. Ocena pracy naukowej powódki dokonana przez nią samą została zaakceptowana przez przełożonego A. K., który nie zgłosił do niej żadnych uwag. Powódka nie zgłaszała zastrzeżeń do powyższej oceny.

Powódka nie zgłaszała przełożonym, by z uwagi na obciążenie dydaktyczne nie była w stanie zajmować się pracą naukową.

W 2013 roku powódka zgłosiła do publikacji artykuł w języku angielskim „(...)”. Praca otrzymała negatywną recenzję prof. H.. W ramach swoich badań powódka zamierzała zweryfikować opracowaną przez siebie metodę przedmiarowania obiektów przestrzennych krzywoliniowych poprzez obliczenie objętości serca dzwonu Z..

Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki wyliczone jak za ekwiwalent za urlop wyniosło 3.659,67 zł.

Po rozwiązaniu stosunku pracy, powódka podjęła leczenie psychiatryczne z uwagi na załamanie nerwowe. Koszt jednej wizyty u lekarza wynosił 110 zł.

W powyższym stanie faktycznym Sąd Rejonowy zważył, że zgodnie z 124 ust. 1 pkt 3 ustawy Rektor może rozwiązać za wypowiedzeniem stosunek pracy z mianowanym nauczycielem akademickim w przypadku otrzymania przez nauczyciela akademickiego oceny negatywnej, o której mowa w art. 132. Stosownie zaś do art. 132 cytowanej ustawy „wszyscy nauczyciele akademicy podlegają okresowej ocenie, w szczególności w zakresie należytego wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 111, oraz przestrzegania prawa autorskiego i praw pokrewnych, a także prawa własności przemysłowej” (ust. 1), zaś oceny dokonuje podmiot wskazany w statucie uczelni, nie rzadziej niż raz na dwa lata lub na wniosek kierownika jednostki organizacyjnej, w której nauczyciel akademicki jest zatrudniony. Kryteria oceny oraz tryb jej dokonywania, z uwzględnieniem możliwości zasięgnięcia opinii ekspertów spoza uczelni, określa statut (ust. 2). Stosownie zaś do art. 111 ust. 1 ustawy pracownicy naukowo-dydaktyczni są obowiązani: 1) kształcić i wychowywać studentów, w tym nadzorować opracowywanie przez studentów prac zaliczeniowych, semestralnych, dyplomowych, pod względem merytorycznym i metodycznym; 2) prowadzić badania naukowe i prace rozwojowe, rozwijać twórczość naukową albo artystyczną; 3) uczestniczyć w pracach organizacyjnych uczelni.

Powyższe postanowienia ustawy zostały uszczegółowione w Statucie strony pozwanej, który wskazuje w § 94 ust 3 pkt 1, że „rozwiązanie stosunku pracy z mianowanym nauczycielem akademickim odbywa się zgodnie z artykułami od 123 do 126 ustawy: 1) stosunek pracy z mianowanym nauczycielem rozwiązuje, w trybie art. 124 oraz art. 126 ustawy, Rektor PK po zasięgnięciu opinii właściwej rady wydziału lub właściwego prorektora”.

W przedmiotowej sprawie Rektor rozwiązał stosunek pracy z powódką po uzyskaniu opinii właściwej rady wydziału. Jako przyczynę wypowiedzenia wskazano otrzymanie przez powódkę negatywnej oceny okresowej nauczyciela akademickiego, o której mowa w art. 132 ustawy za okres od 1 stycznia 2011 roku do 31 grudnia 2012 roku.

Zgodnie z załącznikiem nr 9 do Statutu strony pozwanej ocena okresowa dokonywana jest poprzez wskazanie oceny „pozytywnej” („a”, „b”, „c”, „d”) lub „negatywnej” („e”), w każdej ze sfer działalności pracownika, tj. działalności naukowej, dydaktycznej, organizacyjnej. Oceny negatywne mają zastosowanie przy rozwiązywaniu stosunku pracy w trybie art. 124 ust. 1 pkt 3 oraz art. 124 ust. 2 ustawy. W przedmiotowej sprawie powódka uzyskała dwie oceny pozytywne (za pracę dydaktyczną i organizacyjną) i jedną negatywną (za pracę naukową). Z treści postanowień Statutu i załącznika nr 9 do Statutu wynika, że ocena okresowa jest w istocie zbiorem trzech ocen, z których każda może być pozytywna lub negatywna. W konsekwencji, otrzymanie przynajmniej jednej oceny negatywnej skutkuje możliwością rozwiązania stosunku pracy z pracownikiem naukowym.

Powódka nie kwestionowała negatywnej oceny za pracę naukową, jaką otrzymała w wyniku dokonanej ewaluacji. Przyznała ona wprost, że była to konsekwencja zastosowania określonego wzoru. Oceniający ją przełożony zaakceptował wpisaną przez nią oceną w związku z czym brak było obowiązku sporządzania pisemnego uzasadnienia oceny. W swojej argumentacji powódka wskazywała natomiast, że do zmiany częstotliwości dokonywania oceny pracowników doszło w trakcie okresu jej zatrudnienia u strony pozwanej, w sytuacji, gdy jej plany naukowe obejmowały napisanie monografii w ciągu 4 lat.

Wymóg dwuletniego, a nie czteroletniego okresu ewaluacyjnego został wprowadzony ustawą z dnia 18 marca 2011 roku o zmianie ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytułach naukowych oraz o stopniach i tytułach w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 84, poz. 455, z późn. zm.). Zmiana ta weszła w życie z rozpoczęciem roku akademickiego w październiku 2011 roku. W uzasadnieniu projektu

ustawy wprost stwierdzono, że „przyjęcie tej częstotliwości ocen, w połączeniu z możliwością rozwiązywania stosunku pracy będzie efektywnym narzędziem poprawy jakości kadry naukowej”. Skoro więc ustawodawca wprost wskazał, że termin dwuletni jest odpowiedni i pożądanym dla dokonania miarodajnej oceny pracownika naukowego, to brak jest podstaw do kwestionowania jego długości. Nie ma przy tym znaczenia podnoszony przez powódkę argument, że nie miała ona świadomości zmiany stanu prawnego. Pomijając już brak wiarygodności przedmiotowego twierdzenia zauważyć należy, że powódka, jako pracownik wyższej uczelni, powinna być świadoma jakie wymogi się jej stawia i jakie są ustawowe obowiązki mianowanego pracownika naukowego.

Odnosząc się do zasadności kryteriów zastosowanych przez stronę pozwaną do oceny pracy naukowej powódki, których to ocen powódka wprawdzie nie kwestionowała ale podnosiła, że rozwija się naukowo, Sąd Rejonowy stwierdził, że dobór kryteriów oceny pracowników przez stronę pozwaną jest wyrazem zasady autonomii uczelni wyższych. Zasada ta jest gwarantowana przez art. 70 ust. 5 Konstytucji. Jej przejawem jest także regulacja art. 4 ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, która stanowi, że uczelnia jest autonomiczna we wszystkich obszarach swojego działania na zasadach określonych w ustawie. Autonomia ta przede wszystkim polega na niezależności w tworzeniu programów nauczania, zakazie wkraczania służb państwowych na teren uczelni, kształceniu na określonych kierunkach, ale też samodzielności przy wyborze władz uczelni oraz kadry kształcącej, jak i oceny jej pracy w granicach wytyczonych ustawą i statutem. Na podstawie art. 66 ust. 2 ustawy co do zasady to rektor uczelni publicznej podejmuje decyzje we wszystkich sprawach dotyczących uczelni, z wyjątkiem spraw zastrzeżonych przez ustawę lub statut do kompetencji innych organów uczelni lub kanclerza, w szczególności jednak sprawuje nadzór nad działalnością dydaktyczną i badawczą uczelni (pkt 3). Kryteria oceny pracy naukowej wskazane w załączniku nr 9 do uchwały Senatu uczelni nr 89/o/12/2012 mają charakter obiektywny i weryfikowalny. Obejmują one szeroki zakres aktywności naukowych. Twierdzenia powódki, że uwzględnić należało także jej bliżej nieokreślone prace badawcze nie zasługiwały na uwzględnienie. Istotą zmiany prawa w roku 2011 było ułatwienie i usprawnienie zarządzania kadrami naukowymi oraz weryfikacji jej pracy badawczej. Powódka żadnych efektów swojej działalności naukowej nie potrafiła wykazać. Dwie publikacje powódki zostały napisane jeszcze przed 2010 rokiem. W latach 2011-2012 powódka nie podjęła w zasadzie żadnych prac badawczych. W piśmie procesowym z dnia 9 września 2013 roku wskazała ona, że na podstawie pracy doktorskiej opracowała trzy artykuły, ale żadnego z nich nie opublikowała. Z zebranego materiału dowodowego wynika ponadto, że przygotowany przez powódkę artykuł w języku angielskim otrzymał negatywną recenzję i nie został opublikowany. Powódka nie przedstawiła żadnych wiarygodnych dowodów wskazujących na fakt, że pomimo niespełniania kryteriów wskazanych przez uczelnię prowadzi ona inny rodzaj działalności badawczej. W ocenie Sądu Rejonowego brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że ocena wyników pracy naukowej powódki powinna być pozytywna. Podkreślił przy tym, że co prawda zmiana okresu, w którym dokonywana jest ocena pracowników naukowych mógł być pewnym zaskoczeniem dla powódki, niemniej jednak, dłuższe okresy oceny nie oznaczają, że pracownik może przez pierwsze lata nie wykazywać żadnej aktywności i dopiero w latach końcowych podjąć prace badawcze.

W ocenie Sądu Rejonowego nie zasługiwał także na uwzględnienie argument powódki, że nie mogła ona realizować w pełni pracy naukowej z uwagi na nadmiar czasochłonnych zajęć dydaktycznych. Z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków wynikało, że powódka nie miała więcej godzin dydaktycznych niż inni pracownicy. Nie skarżyła się także na nadmiar tej pracy. Ponadto Na podstawie art. 130 ustawy Rektor może obniżyć wymiar zajęć dydaktycznych poniżej dolnej granicy wymiaru w przypadku powierzenia nauczycielowi akademickiemu wykonywania ważnych zadań lub realizowania przez nauczyciela akademickiego projektów badawczych lub innych zadań przewidzianych w statucie. Powódka nie twierdziła, by o takie obniżenie występowała. Powódka w ostatnim okresie rozliczeniowym z własnej inicjatywy zajmowała się opracowaniem przedmiotu w języku angielskim w wymiarze 75 godzin, którego ostatecznie nie poprowadziła, z uwagi na niewystarczającą znajomość języka obcego. W zachowaniu powódki Sąd Rejonowy dostrzegł sprzeczność. Z jednej strony nie miała ona czasu na pracę naukową, a z drugiej dążyła do zwiększenia swoich obowiązków dydaktycznych.

Z powyższych względów Sąd Rejonowy uznał, że rozwiązanie stosunku pracy z powódką przez stronę pozwaną nie naruszało przepisów prawa i było uzasadnione. Zgodnie bowiem z art. 124 ust. 1 pkt 3 ustawy w zw. z art. 132 ustawy

oraz § 94 ust 3 pkt 1 Statutu Politechniki w przypadku uzyskania negatywnej oceny okresowej Rektor mógł rozwiązać za wypowiedzeniem stosunek pracy z powódką po zasięgnięciu opinii rady wydziału, co też uczynił. Roszczenie powódki o przywrócenie do pracy podlegało więc oddaleniu.

Wobec powyższego nie mogło zostać uwzględnione żądanie powódki zasądzenia 30 000,00 zł tytułem odszkodowania, z uwagi na niewykazanie bezprawnego zachowania strony pozwanej.

O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 98 k.p.c. Na koszty poniesione przez stronę pozwaną złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 1860,00 zł tj. 60,00 zł na podstawie § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej (Dz. U. 2013 poz. 461) oraz 1 800,00 zł na podstawie § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust 1 pkt 2 cytowanego rozporządzenia.

A. od powyższego wyroku wniosła powódka, zaskarżając go w części, zarzucając brak możliwości kontynuacji zeznań pełnomocnika dotyczących pracy naukowej powódki, gdyż w dniu 10.04.2014r. jej pełnomocnik nie skończył swoich zeznań, miał mieć możliwość kontynuacji w następnym terminie podczas gdy na odroczeniach przesłuchiwani byli tylko świadkowie.

Wobec tego powódka wniosła o zmianę wyroku, poprzez przywrócenie jej do pracy, nie kwestionując jednocześnie rozstrzygnięcia odnośnie oddalenia powództwa w części o odszkodowanie 30 000 zł. Ponadto powódka zgłosiła nowe żądanie zasądzenia 1000 zł tytułem zadośćuczynienia za straty zdrowotne (k. 122, 132).

Na uzasadnienie swojego stanowiska powódka podała chronologię zdarzeń:

01.10.2001r. zatrudniona była jako asystent naukowo-dydaktyczny

01.10.2002 r. mianowany asystent naukowo-dydaktyczny

27.01.2010 r. obroniła pracę doktorską

17.02.2010 r. uzyskała dyplom doktora nauk technicznych

W 2010 r. podjęła pracę naukową nad monografią habilitacyjną i zgłosiła tytuł w planie wydawniczym na rok 2011, zgodnie z obowiązującą ustawą o 4-o letnim okresie rozliczeń, zaplanowała tę pracę naukową na min. 4-y lata, co zostało zatwierdzone przez Radę Wydziału. W dniu 01.05.2010r. Rada Wydziału przyznała jej tytuł adiunkta naukowo-dydaktycznego ze stopniem doktora. W 2011 r. zmieniła się ustawa dotycząca oceny okresowej pracownika naukowo-dydaktycznego z 4-ech na 2-u letni okres rozliczeń (13.01.2011r. nowelizacja ustawy o szkolnictwie wyższym) podczas gdy powódka była już w trakcie rozpoczętych badań wg 4-o letniego okresu rozliczeń.

W apelacji powódka zgłosiła nowe wnioski dowodowe o przesłuchanie świadków:

A. W., T. T., A. K..

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zdaniem strony pozwanej wniesiona apelacja jest zupełnie bezpodstawna, a wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy. Sąd I instancji słusznie przyjął, że przepis art. 124 ust. 1 ustawy prawo o szkolnictwie wyższym mógł stanowić podstawę rozwiązania z powódką stosunku pracy. Trafnie też Sąd Rejonowy uznał, że ocena pracy powódki sporządzona została w sposób obiektywny i rzetelny, w oparciu o obowiązujące przepisy prawa tj. ustawę prawo o szkolnictwie wyższym oraz Statut Uczelni.

Strona pozwana przyznała, że powódka faktycznie w czasie swego zatrudnienia prowadziła na Politechnice 16 przedmiotów. Okoliczność ta nie ma jednak znaczenia dla oceny dorobku naukowego powódki w latach 2011-2012,

albowiem nakład pracy jaki musiała ona włożyć w przygotowanie do prowadzenia tychże nowych przedmiotów z całą pewnością nie był aż tak duży by uniemożliwić jej zupełnie pracę naukową.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powódki jako bezzasadna podlegała oddaleniu, gdyż zaskarżony nią wyrok jest prawidłowy i odpowiada prawu.

Powódka w apelacji, nie kwestionując faktu, że nie mogła wykazać się publikacjami naukowymi, wskazywała, że wynikało to stąd, iż zmienił się przedział czasowy, za który sporządza się oceny okresowe nauczycieli akademickich, co spowodowało, że nie zdążyła przed datą kolejnej oceny ukończyć zaplanowanej na 4 lata pracy naukowej. Tym samym jednak nie kwestionowała prawidłowości i rzetelności oceny przeprowadzonej w stosunku do niej za okres 1.01.2011 r. – 31.12.2012 r. jednocześnie powódka twierdziła, że nie mogła wywiązywać się z obowiązku pracy naukowej, ze względu na dużą ilość pracy dydaktycznej. Zarzuty te powódka zgłaszała już w postępowaniu przed Sądem I instancji Sąd ten odniósł się do ich w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Ponowne powoływanie się na te zarzuty stanowi więc tylko polemikę ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, które Sąd Okręgowy podziela. Prawidłowo Sąd Rejonowy ustalił, że stosunek pracy powódką został rozwiązany na mocy obowiązujących przepisów ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, a to art. 124 § 1 pkt 4 w zw. z art. 132. Kryteria oceny nauczyciela akademickiego w sposób czytelny i obiektywny określał statut pozwanej uczelni, który dotyczył nie tylko powódki ale i innych nauczycieli zatrudnionych na pozwanej uczelni. Ponadto oczywistym jest, co przyznaje sama powódka, że miała ona obowiązek wykonywania pracy naukowej i planowała ją na cały okres pomiędzy ocenami okresowymi – wówczas 4 lata. Zmiana okresów, za które sporządza się ocenę okresową nauczycieli akademickich miała miejsce od października 2011 roku, a zatem powódka powinna wiedzieć, kiedy kolejna taka jej ocena nastąpi. Musiała mieć zatem świadomość z jakim dorobkiem naukowym do tej oceny przystąpi. Powódka otwarcie przyznaje, że nie wiedziała o zmianie prawa o szkolnictwie wyższym w tym zakresie. Tymczasem była to duża zmiana, wprowadzona ustawą z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw. Zmiana taka musiała być szeroko omawiana w środowisku akademickim, gdyż dotyczyła zasadniczych praw nauczycieli akademickich. Nieznajomość powódki tych przepisów, nie tylko nie może usprawiedliwiać powódki, ale świadczy o tym, że powódka nie dba o swoje sprawy z zakresu stosunku pracy nawet w podstawowym stopniu, co obciąża powódkę, a nie jej pracodawcę. Powódka także nie wykazała, by obowiązki dydaktyczne uniemożliwiały jej wykonywanie obowiązków, w zakresie pracy naukowej. Nigdy nie skarżyła się do pracodawcy na nadmiar pracy dydaktycznej, czy związane z tym trudności w prowadzeniu działalności naukowej. Istotą zatrudnienia na stanowisku nauczyciela akademickiego – adiunkta jest zarówno wykonywanie pracy dydaktycznej, jak i pracy naukowej, co wynika z art. 111 ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, czego świadomość powódka musiała mieć. Dlatego też odrębnie w ocenie okresowej oceniana była działalność dydaktyczna powódki, a odrębnie naukowa. Powódka zapoznała się z oceną okresową, co potwierdziła swoim podpisem i nie skorzystała z prawa wniesienia odwołania od tej oceny, o którym została pouczona.

Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe zawarte w apelacji, albowiem zgodnie z art. 381 k.p.c sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później. Powódka nie wykazała, że wniosków tych nie mogła złożyć w postępowaniu przed Sądem I instancji.

Odnośnie zgłoszonego w apelacji nowego żądania powódki o zasądzenie na jej rzecz zadośćuczynienia w kwocie 1000 zł, Sąd Okręgowy w ogóle nie rozstrzygał o tym żądaniu, na zasadzie art. 383 k.p.c., zgodnie z którym w postępowaniu apelacyjnym nie można rozszerzyć żądania pozwu ani występować z nowymi roszczeniami.

Ostatecznie należy stwierdzić, że rozwiązanie z powódką umowy o pracę na podstawie art. 124 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, wobec otrzymania przez nią oceny negatywnej, było zgodne z przepisami i powódce nie przysługiwały roszczenia przewidziane w art. 45 § 1 k.p., w tym przywrócenie do pracy, którego domagała się w tym postępowaniu. Mając to na uwadze, na zasadzie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił apelację, jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 109 § 2 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 i 2 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013 poz. 461), zasądając od powódki na rzecz strony pozwanej 60 zł tytułem zwrot kosztów zastępstwa procesowego.